

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 21. MAJ 2017 – 5. SEP
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15
Tekster: 1. Mos. 32,25-32; Jak. 1,22-25; Joh. 16,23b-28
Salmer: 725 ,417,293,588,234

Ja, pris og ære over alt
for nåden, alt for stor:
”Mit barn” har han mig synder kaldt
og står ved sine ord.
Da må mon sjæl vel bryde ud
i sang for lysets Gud.

Udsigt i vore sogne i disse uger er farver. Gule rapsmarker,
grønne kornmarker.
Og bag ved det blå hav.
Alt er i forandring i forårets tid. Farverne skifter over land.
Snart afløses gulheden af det grønne. Snart skifter byggens
grønne til lyse nuancer. De lyse nætter dæmper forskellen på
dag og nat.
Alt stormer frem.
På vejen mod modenhed.
Men bag ved ligger havet. Nok på vej mod højere
badetemperaturer, men ellers som det mindst foranderlige i
forårets hvirvel af farveskift og lyssætning.
Ser man derimod udsigten i sognene en vinterdag, hvor natur
og marker hviler, er det tit og ofte **havet**, der står for
forandringen. Bølger eller stilhed dukker frem bag naturen på
land, når den går i dvale og markerne er klargjorte til vinteren.
Så taler vi tit og ofte om, at ikke to dage er ens, når man har
udsigt til vandet.

Vandet, der spejler himlen eller vand, der lader sig skubbe af vinden. Udsigten mod øhavet, der enten er der i al sin krystalklarhed eller diset formummer sig mod vinterkulden.

Der findes en fortælling om havet. Det er filosoffen Søren Kierkegaard, der fortæller den i en af sine såkaldt opbyggelige taler. Han skriver ikke prædikener, for han var ikke præst. Men forskellen er vist mest for viderekomme.

Kierkegaard fortæller om havet, der ville spejle himlen. Ville bygge himmelens billede i sit bryst.

Derfor gjorde det sig store anstrengelser. Det rakte op, det rørte op. Det blev højvande og lavvande. Det kredsede i strømhvirvler og storm.

Men lige meget hjalp det.

Til sidst gav havet op.

Af mangel på kræfter og ideer blev det blikstille og blankt.

Og vi med udsigt til havet, ved, hvad der så skete:

Himlen tog bolig i havet. Skyerne spejlede i den stille overflade. Havet blev blå som himlen.

Opgivelsen af alle egne anstrengelser og kræfter gav det ønskede resultat.

Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give Jer det.

Sådan hører vi med udsigt til havet i dag evangeliet sige til os.

Og hvad vil det så sige at bede i Jesu navn?

I disse moderne tider, hvor hackerangreb hører til dagens uorden, kunne det umiddelbart lyde som om Jesu navn er et kodeord – eller password – der skal til for at komme igennem og få det rigtige resultat.

I skal bede i mit navn. Så skal I få.

Tryk den rigtige kode og vind.

Der skal ikke ret meget kendskab til verden til at vide, at sådan er det ikke.

Vi kan **heller** ikke kæmpe os til himmelens farve.

Nogle gange ved vi slet ikke, hvad vi vil have. Bare, at vi mangler.

Andre gange ved vi det kun alt for godt. Og hele horisonten tager farve af det.

Det kan være vi vil bede om noget, der ikke må slutte. Der spiller også afsked med i dagens tekst. Den er som mange andre af de tekster vi hører her mellem påske og pinse hentet fra det afsnit i Johannesevangeliet, der hedder Jesu afskedstaler.

Vi kender til at bede om udsættelse på afsked. At ville skubbe smerte foran os. Vi kender også til at ville bede om trøst, når afskeden alligevel ikke kunne udsættes længere. Og så kender mennesker, der har været rigtig tæt på til i afmagt at måtte bede om, at afskeden ikke må blive udsat længere.

Men vi kender alle først og fremmest til, ikke at få, hvad vi beder om.

Uanset hvilket navn, vi sætter på bønnen.

Kender til ikke at kunne kæmpe os til himmelens farve. Men heller ikke at ville give op.

Beder I Faderen om noget i mit navn skal han give Jer det.

Men at bede om noget i Jesu navn er noget helt andet og meget mere end blot en besværgelse, der får tingene til at virke og de lukkede døre til at åbne sig.

At få noget i Jesu navn er at kæmpe med Gud og vinde som det hedder i teksten om Jakobskampen, som er den gammeltestamentlige tekst til denne søndag.

Teksten handler om patriarken Jakob, der i nattemørket kæmper.

Og ender med at vinde.

Ender med at få nyt navn af Gud.

Han får navnet Israel fortælles det i 1.Mosebog fordi han har kæmpet med Gud og mennesker. Og har sejret.

Ja, han har nok sejret, men han må gå haltende derfra fordi han har fået et slag på hofteskålen.

For at få Guds velsignelse er at give afkald på sin egen uinskrænkede magt.

At få Guds velsignelse er at stilne som havet og derved få himmelens farve.

Og det samme gælder at bede I Jesu Navn.

Det er også af Gud at blive kaldt ved navn, men det er først og fremmest at få at vide af Gud, hvad man skal bede om.

Jesu navn sætter begrænsninger på, hvad man kan bede om.

Det giver slag på hofteskålen at bede i Jesu navn. Det kræver stilhed at få himmelens farve.

Det er den korsfæstede og opstandne Herre, der lægger navn til bønnen.

Ikke menneskers drøm om lykke og evigt liv.

Det er i virkeligheden det barske budskab til denne 5.søndag efter påske. At bede om noget i Jesu navn er at gå stille frem for Gud som Søren Kierkegaard fortæller havet måtte gøre for at få himmelens farve. At bede om noget i Jesu navn er at lade overfladen blive så stille, at den kan spejle himlen.

Og ikke vore egne inderste ønsker.

Men det kræver mod at lægge sit liv i Guds hånd.

Det kræver **evangelium**.

Vores tilværelse er i så mange – og ikke mindst i alle de livsafgørende - situationer sådan indrettet, og vore måde at gå til tilværelsen sådan skruet sammen, at vi ganske uvilkårligt i første omgang vil bede om noget i vores eget navn. Vil lade bønnen spejle alt det, vi er nået frem til vil gøre vores tilværelse, lysere, lettere.

Lykkeligere.

Lade vores egen vilje være livets centrum.

Men det er ikke altid sådan vores liv ser ud. Vores liv skifter som farverne på markerne i disse uger. Og som havet derude bag ved alle markerne. Vi lever forhåbentlig i gule rapsmarker, men vandrer også mod modning og høst. Og det kan ske, at vi må se sorten muld og golde stubbe langs vores vej. Som naturen i disse uger tegner foråret for vore øjne, når vi husker at kigge derud, sådan tegnes sandt menneskeliv i mange farver. Det eneste, der ikke forandrer sig er Guds kærlighed. Faderen som Sønnen fortæller om Ham til sine disciple dagen før langfredag, hvor han tager afsked med dem. Hvor hans vandring ender på en sort stubbet mark med navnet Golgatha. Hvor hans liv lægges i Guds hånd og han beder med ordene: Ske ikke **min** vilje, Gud, men din. Sådan som vi også beder, hver gang vi beder den bøn som Gud selv har lært os. Ske din vilje.

Ikke min. Lad ikke mit liv tage farve af stormene i mit indre, men lad i stedet blåheden i din himmel spejle sig i mig. Lyset fra den påskemorgen, vi fejrer på disse forårssøndage mellem påske og pinse.

O kærligheds Ånd!

Lad barnlig i kysse din strålende hånd,
som rækker fra Himlen til jorderigs muld
og rører vort øje med fingre som guld,
så blålig sig hæver bag buldrende strand
de levendes land.

AMEN